

Vassné Szabó Ágota

Vendetta

Mert kijátszottátok, átvertétek,
sokáig magányosan dalolt a holdnak.
A hazug szavak, mint temetetlen holtak,
a nyomába szegődtek:
– míg él –
nyakába lihegve minden árulóknak.
Nem kántált átkot,
szájában nem nevelt
fekete, mérgező virágot.
Nem szitkozódott azért, mert kifosztottad,
bátran raboltad, loptad a fényét:
gyógyírként használva
teste menedékét.
Aztán a földre ejtettétek és otthagytátok.
Kezdte ebből a perspektívából látni
– ezt a tőle egészen távoli –
világot, amiben éltek.
Már tudta,
hogy kijátszottátok, és átvertétek.
Látta, hogy a szavak falkája
szimat után kutat,
s mikor szagotokra lel,
orrával a holdat löki fel az égre,
hogy fényénél homlokotokon
virítson a jel,
és egy se kerülhesse el,
hogy a hazug szavak
– mint temetetlen holtak –
nyomába szegődjenek, míg él,
a nyakába lihegve már az árulóknak.